

at Danmark som sagt er i forreste linje. Danmark som et traditionelt foregangsland, som har en lang historie, heldigvis, skal fastholdes. For at sige det enkelt, som det er, har vi jo i de seneste valgkampe og oplæg til finanslov osv. haft spørgsmålet om, hvorvidt vi skal skære i den her hjælp for at hjælpe hjemme osv. Men altså hele den diskussion er enerverende. Det svarer nogenlunde til diskussionen om, hvor mange hofteoperationer der går på et F-16-fly osv. Alle de diskussioner har man løbende.

Målsætningen for dansk hjælp til de fattigste og for det bilaterale samarbejde skal fastholdes efter CD's mening, og vi vil meget gerne understrege, at den stabilitet, der er i den beslutning i det her Folketing, er en, der ikke hersker tvivl om, og det vil vi bidrage til, så snart vi kan komme til det.

Når det gælder handel og mulighed for at beskytte nogle af de her lande, så deres produkter bliver beskyttet, er det klart, at det er den eneste forudsætning, de har for alvor at rejse sig. Og det støtter vi selvfølgelig også meget gerne.

Og så skal vi huske på, at når vi taler om hjælp til udviklingslande, til ulande på forskellig vis, skal vi hele tiden holde os for øje, at den returprocent, der i høj grad findes også med den indsats her, altså er ret høj. Der er ret meget af det, vi sætter ind på det her område, som kommer tilbage til os.

Så som sagt med hensyn til tendenser til store ændringer, til nye strategier eller tendenser til, at vi overlader de fattigste til Verdensbanken og de andre, og så rykker ind dér, hvor vi kan få nogle hurtige succeser hos nogle, der er nået et langt stykke af vejen, er vi ikke enige i, at vi skal ændre kurs. Vi støtter som sagt både ministerens og regeringens og heldigvis en stor del af Folketingets holdning på det her område.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Så kom den dag, hvor vi kan afslutte mere end 1 års arbejde med revision af strategien for dansk udviklingspolitik. Processen har været god. Alle relevante parter har haft mulighed for at ytre sig, og jeg tror, at de fleste vil kunne finde sig selv i det færdige resultat, og at de fleste også er rigtig godt tilfredse med resultatet.

Det kan så vise sig at være svagheden ved den reviderede strategi, at den har formået at gøre stort set alle tilfredse. Det kan betyde, at den ikke er tilstrækkelig præcis til at være et slagkraftigt styringsinstrument. Men så må vi jo

i gang igen med en revision, hvis det viser sig at være nødvendigt.

Jeg er ikke ude på at putte malurt i bægeret. Vi skal bare være opmærksomme på, at det kan blive nødvendigt at lave en tydeliggørelse af, hvad der er mål, strategi og handlingsplaner, hvis alle initiativer skal trække samme vej.

Men ud fra en samlet betragtning er der grund til at være tilfreds med det afsluttede arbejde, der markerer Danmarks vilje til fortsat at have førertrøjen på, hvad angår de rige landes forpligtelser i forhold til verdens fattigste lande.

Ligesom den nordiske velfærdsmodel er en del af vores nationale identitet, mener jeg også, at danskernes konkrete engagement i f.eks. ulandsprojekter og i indsamlinger til fordel for ulandene samt den generelle opbakning bag ulandspolitikken kan sammenfattes i en konklusion om, at det at hjælpe de fattigste i verden også er en del af danskernes identitet og selvfølelse.

Derfor er det også naturligt, at der er så bred opbakning bag »Partnerskab 2000« her i Folketinget, som debatten i dag er udtryk for. Debatten viser, at vi er bevidste om, at engagement forpligter. Dansk bistandshjælp skal gøre en forskel hver gang, og hver krone skal anvendes optimalt. Hvis Danmark skal bevare førertrøjen, og hvis vi fortsat skal forvente befolkningens opbakning, vil det kræve, at der er tillid til forvaltningen af de mange midler på området. Den fortsatte folkelige forankring stiller krav om åbenhed og løbende inddragelse af både de mere professionelle ngo'er og det civile Danmark. Derfor er det også rigtigt, at »Partnerskab 2000« har skærpet kravene til folkelig forankring og oplysningsvirksomhed i Danmark.

Når det er så nødvendigt med befolkningens fortsatte opbakning, er det, fordi behovet for at skabe varige forbedringer i levevilkårene for de fattigste befolkningsgrupper er større end nogen sinde. I dag er det sådan, at ulandsstøtten har både en humanitær og en stabilitetsmæssig vinkel.

For Det Radikale Venstre er visionen, at alle mennesker skal kunne leve fredeligt og værdigt sammen i bæredygtige, demokratiske fællesskaber. Ulandsstøtten skal gøre det muligt for de fattigste lande at blive en del af denne vision.

Men hvad sker der, hvis vi bare vender det blinde øje til? Vores historie fortæller, at mennesker altid er flygtet fra undertrykkelse og krige eller er rejst for at få bedre vilkår. Jeg tror, vi alle har haft en onkel, der rejste til Amerika.